

การออกแบบเครื่องตกแต่งแฟชั่นจากวัสดุธรรมชาติในท้องถิ่น

The Design of Fashion Accessories from Local Natural Materials

ตะวัน ตันยะแหะ^{1*} และ อารีนา อีสามะ²

Tawan Tonyalae^{1*} และ Arena Esamah²

^{1,2} ผู้ช่วยศาสตราจารย์, คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย

^{1,2} Assistant Professor, Fine Arts and Design, Architecture, Rajamangala University of Technology Srivijaya.

* Corresponding author, E-mail: tawan.be@mutsv.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่อง การออกแบบเครื่องตกแต่งแฟชั่นจากวัสดุธรรมชาติในท้องถิ่น มีวัตถุประสงค์ดังนี้ ข้อที่ 1 เพื่อวิเคราะห์องค์ความรู้และทักษะงานหัตถกรรมที่มีในท้องถิ่นผ่านการถ่ายทอดของปราชญ์ชุมชนท้องถิ่นพื้นที่จังหวัดสงขลา 3 ชุมชน ดังนี้ 1) บ้านหน้าถ้ำ 2) บ้านหัวควาย 3) บ้านตะโล๊ะ ข้อที่ 2 เพื่อออกแบบเครื่องตกแต่งแฟชั่นจากวัสดุธรรมชาติในท้องถิ่น จำนวน 3 รูปแบบ โดยมีวิธีดำเนินการวิจัยแบบคุณภาพ การทดลอง การออกแบบผลิตภัณฑ์ เก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์ปราชญ์ชุมชน 3 ด้าน ดังนี้ 1) ปราชญ์ด้านการทำผ้าบาติกยางกล้วย 2) ปราชญ์ด้านการทำเชือกกล้วย 3) ปราชญ์ด้านการจักสาน ใช้วิธีการเลือกผู้ให้ข้อมูลหลักแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยแบบสัมภาษณ์เชิงลึก นำมาวิเคราะห์ข้อมูลและเขียนบรรยายเชิงพรรณนา ผลการวิจัยวิเคราะห์ความรู้ของปราชญ์ชุมชนที่เกิดจากการสะสมประสบการณ์ เป็นความรู้ภูมิปัญญาที่มีคุณค่าและใช้วัสดุในท้องถิ่น ใช้ความรู้ในการเลือกและคัดสรรจากวัสดุสิ่งมีชีวิตธรรมชาติจากยางกล้วย เชือกกล้วย และดอกหญ้า มาสร้างผลิตภัณฑ์ มีวัสดุที่สร้างสรรค์ผลงานได้ดี ลดต้นทุนวัสดุสามารถต่อยอดทำผลิตภัณฑ์ได้หลากหลายจากการทดลองของผู้วิจัยเลือกวัสดุดังกล่าวที่มีในชุมชน นำมาสร้างสรรค์ผลิตภัณฑ์ที่เหมาะสมแก่การใช้งานตามแนวโน้มแฟชั่นได้ 3 รูปแบบ ดังนี้ 1) กระเป๋าเชือกกล้วย 2) กระเป๋าผ้าบาติกยางกล้วย (3) ตะกร้าก้านดอกหญ้า

คำสำคัญ: ออกแบบ, เครื่องตกแต่งแฟชั่น, วัสดุธรรมชาติ, ท้องถิ่น

Abstract

The research titled The Design of Fashion Accessories from Local Natural Materials aimed 1) to analyze the body of knowledge and craftsmanship skills found in local communities through the transmission of knowledge by local experts in three communities in Songkhla Province: 1) Ban Na Tham, 2) Ban Hua Khwai, and 3) Ban Talo, 2) to design three types of fashion accessories using local natural materials. This study was conducted using qualitative research methods, experimentation, and product design. Data were collected through interviews with three types of local experts: 1) an expert in making batik fabric using banana latex, 2) an expert in making banana fiber ropes, and 3) an expert in basket weaving. Purposive sampling was used to select key informants, and in-depth

interview forms were used as the research instrument. Data were analyzed and presented in descriptive form. The findings revealed that the knowledge of local experts, accumulated through years of experience, constituted valuable local wisdom and knowledge. This knowledge utilized local materials and included the ability to select and process natural dye sources from banana latex, banana fiber ropes, and wildflowers to create products. These raw materials were effective in producing creative works, reducing material costs, and enabling diverse product development. Based on experimental design, the researcher selected locally available materials to create fashion products suited to contemporary fashion trends in three forms: 1) a banana rope bag, 2) a batik bag made from banana latex fabric, and 3) a basket made from wildflower stems.

Keywords: Design, Fashion Accessory, Natural Material, Local

บทนำ

การศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาวัสดุจากธรรมชาติในท้องถิ่นพื้นที่จังหวัดสงขลา 3 ชุมชน ดังนี้ 1) บ้านหน้าถ้ำ 2) บ้านหัวควาย 3) บ้านตะโล๊ะ ซึ่งในแต่ละพื้นที่มีต้นทุนวัสดุที่แตกต่างกัน ชนัญชิตา ยุคศิริรัตน์ (2559) กล่าวว่า วัสดุท้องถิ่นในประเทศไทยมีมากมายและมีความอุดมสมบูรณ์ไม่ว่าจะเป็น ดิน แร่ธาตุ พืชพันธุ์ ต้นไม้ น้ำ หรืออากาศถือว่าประเทศไทยเป็นประเทศที่มีทรัพยากรอันล้ำค่าที่ล้วนเป็นวัตถุดิบสำหรับการสร้างสรรค์งานหัตถกรรมได้เป็นอย่างดี วัสดุในแต่ละพื้นที่มีคุณสมบัติไม่เหมือนกัน สามารถสร้างผลิตภัณฑ์ได้หลากหลายตามคุณสมบัติของวัสดุในท้องถิ่นนั้น ๆ และผสมผสานกับการใช้ภูมิปัญญาของปราชญ์ชุมชนผู้มีความรู้ ความรู้ ความสามารถเป็นอย่างดีในเรื่องวิถีชีวิต ชุมชน วัฒนธรรม ความเป็นอยู่ สิ่งแวดล้อมรอบตัว และมีประสบการณ์ รัชฎาพร แแนวแห่งธรรม (2560) กล่าวว่า ภูมิปัญญาท้องถิ่นเป็นความรู้ ความสามารถ และทักษะดั้งเดิม ซึ่งสืบทอดกันมาจากบรรพบุรุษส่งต่อจากรุ่นสู่รุ่น จนกลายเป็นความเชี่ยวชาญของพื้นที่ ในการผลิตสิ่งของเครื่องใช้หรือผลิตภัณฑ์จากชุมชนในรูปแบบต่าง ๆ ผู้ผลิตในชุมชนขาดความรู้และทักษะในการออกแบบผลิตภัณฑ์ ที่มีความทันสมัย เหมาะสมกับสถานการณ์ที่มีความหลากหลายในปัจจุบัน ผู้วิจัยเล็งเห็นถึงความสำคัญของภูมิปัญญาท้องถิ่น ทักษะฝีมือ ความรู้ ประสบการณ์การผลิตที่ควรค่าแก่การสืบทอด จึงเป็นสิ่งสำคัญควรได้รับการอนุรักษ์และถ่ายทอดต่อชุมชนรุ่นหลัง

การผลิตผลิตภัณฑ์จากท้องถิ่นให้มีความสอดคล้องกับสถานการณ์ในปัจจุบัน โดยการออกแบบต้องทันสมัยตามกระแสแฟชั่น ยังคงไว้ซึ่งความรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่น และคำนึงถึงคุณสมบัติของวัสดุที่มีในท้องถิ่นเพื่อให้ได้ผลิตภัณฑ์ที่มีคุณภาพ ณัฐพงษ์ คงประเสริฐ (2558) กล่าวว่า การผลิตงานฝีมือเป็นการผลิตสินค้าที่ต้องใช้ความชำนาญและทักษะของช่างสูง ซึ่งปราชญ์ชุมชนมีทักษะเหล่านี้เป็นอย่างดี และในการผลิตเครื่องตกแต่งแฟชั่น ต้องคำนึงถึงประโยชน์การใช้สอยและมีคุณสมบัติที่มีความแข็งแรง เหมาะสมตามโอกาสการใช้สอย การออกแบบยังต้องคำนึงถึงแนวโน้มการออกแบบแฟชั่นให้เหมาะสมกับกระแสนิยมในช่วงระยะเวลาหนึ่ง ซึ่งมีผลต่อการตลาดสินค้า ปานฉัตร อินทร์คง (2559) กล่าวว่า การนำแนวคิดทางการตลาดมาใช้ร่วมกันในการออกแบบผลิตภัณฑ์ที่เป็นผลิตภัณฑ์เชิงวัฒนธรรมต้องนำมาใช้ร่วมด้วยเพื่อให้สามารถเข้าถึงผู้บริโภคได้ง่ายขึ้น อรรถพนธ์ พงษ์เลาหพันธ์ (2563) กล่าวว่า แฟชั่นสามารถเป็นได้ทั้งรูปแบบการแต่งกายหรือที่เรียกว่าสไตล์ (Style) และสินค้า (Product) ก็ได้ และแฟชั่นเป็นเครื่อง

สะท้อนตัวตนของบุคคลได้อีกด้วย แนวโน้มการอนุรักษ์วัฒนธรรมและการรักษาธรรมชาติเป็นแนวโน้มแฟชั่นที่ได้รับการยอมรับในปัจจุบัน

ผู้วิจัยลงพื้นที่เพื่อทำการออกแบบผลิตภัณฑ์ และพัฒนาทักษะการทำงานของสมาชิกในกลุ่มให้สอดคล้องกับแนวโน้มแฟชั่น ผู้วิจัยจึงเห็นว่าการออกแบบตามแนวโน้มแฟชั่นซึ่งมีผลต่อการตลาด เป็นแนวทางในการสร้างผลิตภัณฑ์ให้กับกลุ่มชุมชน เป็นประโยชน์ต่อการสร้างสรรค์ผลิตภัณฑ์ในรูปแบบใหม่ ผลิตภัณฑ์จากความรู้ภูมิปัญญา ยังคงคุณค่าของวัสดุท้องถิ่นที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว ด้านความงาม ประโยชน์การใช้สอยของวัสดุในท้องถิ่น คงไว้ซึ่งคุณค่าของมรดกทางวัฒนธรรมด้านภูมิปัญญา และสิ่งแวดล้อมต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อวิเคราะห์องค์ความรู้ทักษะงานหัตถกรรมในท้องถิ่นผ่านการถ่ายทอดของปราชญ์ชุมชนท้องถิ่น 3 ชุมชน บ้านหน้าถ้ำ บ้านหัวควาย บ้านตะโล๊ะ
2. เพื่อออกแบบเครื่องตกแต่งแฟชั่นจากวัสดุธรรมชาติในท้องถิ่น จำนวน 3 รูปแบบ

แนวคิด ทฤษฎี กรอบแนวคิด

ภาพที่ 1 กรอบแนวความคิดการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การออกแบบเครื่องตกแต่งแฟชั่นจากวัสดุธรรมชาติในท้องถิ่น ขอบเขตด้านพื้นที่ ผู้วิจัยทำการเลือกพื้นที่แบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Area) พื้นที่จังหวัดสงขลา เลือกศึกษาจากกลุ่มผ้าบาติกสีธรรมชาติจากยางกล้วย บ้านหน้าถ้ำ ม.6 ต.ปาดังเบซาร์ อ.สะเดา กลุ่มผลิตภัณฑ์วัสดุธรรมชาติ บ้านตะโล๊ะ ม.8 ต.ปาดังเบซาร์ อ.สะเดา กลุ่มพัฒนาสตรีจักสานเชือกกล้วย บ้านหัวควาย ม.9 ต.คูเต่า อ.หาดใหญ่ ขอบเขตด้านเนื้อหา ความรู้ในชุมชนด้านหัตถกรรมท้องถิ่น การออกแบบเครื่องตกแต่งแฟชั่น วัสดุธรรมชาติในท้องถิ่น แนวโน้มการออกแบบแฟชั่น ศึกษาการใช้วัสดุธรรมชาติ ได้แก่ สีย้อมจากยางกล้วย ดอกหญ้า และเชือกกล้วย ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง 3 กลุ่ม โดยการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง คือ 1) ปราชญ์ชุมชนด้านผ้าบาติกสีธรรมชาติจากยางกล้วย 2) ปราชญ์ชุมชนด้านงาน

จักสานการทำไม้กวาดดอกหญ้า 3) ประชาชนชุมชนด้านการจักสานเชือกกล้วย ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้เครื่องมือแบบสัมภาษณ์องค์ความรู้ ลงพื้นที่สำรวจ สังเกตการณ์ และการถ่ายภาพเพื่อการศึกษา ผู้วิจัยสร้างแบบสัมภาษณ์ผ่านการตรวจสอบจากผู้ทรงคุณวุฒิ และใช้การสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้างในการสัมภาษณ์ประชาชนชุมชนด้านหัตถกรรม ใช้การสัมภาษณ์แบบไม่เป็นทางการ ใช้การสัมภาษณ์เชิงลึก ผู้ให้ข้อมูลหลัก การวิเคราะห์ข้อมูล จากการสัมภาษณ์เชิงลึกจากประชาชนชุมชนในแต่ละด้าน และการออกแบบเครื่องตกแต่งแพชชันจากภูมิปัญญาท้องถิ่น การวิเคราะห์เชิงพรรณนา อธิบายข้อมูลที่ได้จากการลงพื้นที่เก็บข้อมูล และการสัมภาษณ์ นำมาตรวจสอบความถูกต้อง วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้้อย่างละเอียดตามหลักการวิจัยเพื่อให้ตรงวัตถุประสงค์การวิจัย นำเสนอผลงานวิจัยโดยการพรรณนาความ (Descriptive) ให้ถูกต้องและตรงประเด็นเพื่อนำเสนอผลงานต่อไป

ผลการวิจัย

จากการศึกษาและการวิจัยการออกแบบเครื่องตกแต่งแพชชันจากวัสดุธรรมชาติในท้องถิ่น ผู้วิจัยได้ลงพื้นที่เพื่อศึกษา เก็บรวบรวมข้อมูลสัมภาษณ์ประชาชนชุมชนเกี่ยวกับองค์ความรู้ทักษะงานหัตถกรรมที่มีในท้องถิ่น กลุ่มผลิตภัณฑ์ลายผ้าจากพืชธรรมชาติ กลุ่มจักสานและไม้กวาดดอกหญ้า กลุ่มจักสานเชือกกล้วย ผู้วิจัยได้นำมาแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

ประชาชนชุมชนด้านการย้อมสีธรรมชาติจากยางกล้วย (บุญธรรม มะโนเพชร, สัมภาษณ์, 20 มกราคม 2564) กล่าวว่า การทำผ้าบาติกสีธรรมชาติจากยางกล้วย เกิดจากการเรียนรู้จากประสบการณ์มายาวนานได้สร้างสรรค์ผลงานอย่างยอดเยี่ยมมีคุณค่า โดยองค์ความรู้ที่มืมนั้นถูกสะสมมาพร้อมทักษะฝีมือที่พัฒนาอย่างต่อเนื่อง การทำผ้าบาติกจากยางกล้วยเป็นการสร้างสรรค์คุณค่าจากของดี ที่มีในชุมชนมีความหมายที่ซ่อนเร้น การสร้างสรรค์ผืนผ้าจากธรรมชาติไม่ได้ทำเพื่อรายได้เพียงอย่างเดียวแต่ยังมีความหมายต่อผู้อื่นด้วย องค์ความรู้การทำผ้าบาติกจากยางกล้วยที่ผ่านการทดลองและสั่งสมมาเป็นระยะเวลาอันนาน ได้ตกตะกอนเป็นความรู้ที่มีคุณค่าสร้างสรรค์งานศิลปะหัตถกรรมของในชุมชนที่น่าชื่นชมมาหลายชิ้นจนนับไม่ถ้วน จากการเรียนรู้ของประชาชนผู้นี้ได้มีการรวมกลุ่มทำผ้าบาติกจากยางกล้วย ถ่ายทอดความรู้ทุกรูปแบบผ่านองค์ความรู้ต่างๆ ถ่ายทอดความรู้สู่ชุมชนอื่นๆ ตลอดจนผู้สนใจโดยส่วนใหญ่มีความชอบชื่นชมและเกิดเป็นแบบอย่างที่ดี มีความภาคภูมิใจ และต่อยอดสร้างสรรค์เป็นผลิตภัณฑ์อื่นได้หลากหลายผลิตภัณฑ์ต่อไป

ประชาชนชุมชนด้านการจักสานดอกหญ้าไม้กวาด (หย่ารอด๊ะ หวังเบ็ญหมุด, สัมภาษณ์, 20 กุมภาพันธ์ 2564) กล่าวว่า การถ่ายทอดองค์ความรู้ดำเนินต่อไปแม้ยุคสมัยผ่านไป ทั้งเป็นการถ่ายทอดสู่องค์กรที่ได้รับการติดต่อมาทั้งแบบมาตุงานที่ชุมชน และชุมชนไปถ่ายทอดสู่ภายนอก “ในหมู่บ้านก็มีผู้รู้หลายคน ทำเป็นอยู่บ้างสอนกันไปตามเครือข่ายที่ติดต่อมา ในพื้นที่ก็มีงานจักสานอย่างอื่นอยู่บ้าง เช่น พวกเตยแต่ก็ไม่มีใครสานต่อ ผลิตภัณฑ์ของเรามีความทนทานมากใช้ได้นาน ต้นดอกหญ้า หาเองตามธรรมชาติไม่มีต้นทุน เวลาเก็บต้องระวัง ต้องใส่ถุงมือ ใส่เสื้อแขนยาว มันจะบาดเป็นแผล ต้นดอกหญ้า สูงยาว ใบยาว เวลาเก็บนำมาฉีก เอามาตาก บางกอใหญ่มีหลายต้น บางกอก็มีไม่มากกระจาย ๆ กัน” ภูมิปัญญานี้จึงสามารถอยู่คู่กับชุมชนได้ต่อไป อีกทั้งยังมองหาแนวทางใหม่ ๆ ในการทำผลิตภัณฑ์เพื่อพัฒนาส่งขายอย่างต่อเนื่อง การทำงานจากสิ่งที่มีอยู่จึงมีคุณค่ามากและน่ารักษาให้มีต่อไป สามารถ ต่อยอดเป็นผลิตภัณฑ์อื่น ๆ ได้อีก ดอกหญ้าสามารถนำมาผลิตเป็นผลิตภัณฑ์อื่นได้อีกมากมายดังเห็นในวิจัยนี้ในกระบวนการผลิตต้นแบบอื่น ๆ ได้อย่างมีราคาและมีคุณค่าได้

ปราชญ์ชุมชนด้านการจักสานเชือกกล้วย (รัตนา ยางทอง, สัมภาษณ์, 20 มีนาคม 2564) กล่าวว่า วัสดุจากเชือกกล้วยมีจำนวนมากในพื้นที่ แต่มีคนน้อยนักที่มักเห็นคุณค่าของวัสดุในการนำมาใช้ประโยชน์ ต่างต่าง ๆ รวมทั้งในการสร้างผลิตภัณฑ์จากการสานเชือกกล้วย เชือกกล้วยธรรมดา เมื่อคนในชุมชนได้นำมาทำเป็นผลิตภัณฑ์ในท้องถิ่นให้มีคุณค่ามีราคาเกิดขึ้นมา มันไม่ใช่เรื่องง่าย ต้องใช้ระยะเวลาในการทำ ใช้ความอดทน ใช้ความมานะพยายาม ใช้ทักษะฝีมือ ความตั้งใจ และต้องมีความรู้เรื่องรูปแบบของวัสดุ นั้น ๆ ได้พอสมควร การขึ้นโครงว่าจะใช้วิธีการอย่างไร ใช้วัสดุอะไรบ้าง ใช้ลายขัดในรูปแบบไหน ถึงจะมีความสวยงามในรูปแบบของมัน ความรู้เกิดขึ้นจากการสั่งสมประสบการณ์มานานหลายปี และพัฒนาต่อยอดไปอย่างต่อเนื่องไม่สิ้นสุด

ตารางที่ 1 ลงพื้นที่สัมภาษณ์ปราชญ์ชุมชน

นางบุญธรรม มะโนเพชร การย้อมสีผ้าธรรมชาติจากยางกล้วย	นางหย่ารอดี หวังเบญญูผุด การจักสานดอกหญ้าไม้กวาด	นางรัตนา ยางทอง การจักสานเชือกกล้วย
		

1. องค์ความรู้ทักษะงานหัตถกรรมในท้องถิ่นผ่านการถ่ายทอดของปราชญ์ชุมชน

1.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลวัสดุจากเชือกกล้วย จากการลงพื้นที่กลุ่มพัฒนาสตรีจักสานเชือกกล้วย สามารถผลิตผลิตภัณฑ์เชือกกล้วยได้หลายรูปแบบตามขนาดของหุ่นซึ่งเป็นความต้องการของกลุ่มลูกค้า ส่วนใหญ่จะเป็นผลิตภัณฑ์หมวก กระเป๋า ตะกร้า ตลอดจนของใช้ตกแต่งภายในบ้าน โดยส่วนใหญ่จะเป็นการจักสานในรูปแบบที่เรียบง่ายไม่ซับซ้อนทำได้เร็ว สามารถขายได้ง่าย เชือกกล้วยมีน้ำหนักเบา มีความคงทนและแข็งแรง ขึ้นรูปเป็นผลิตภัณฑ์สามารถใช้ได้นาน ในส่วนของการผสมผสานเทคนิค วิธีการถักเชือกในรูปแบบต่าง ๆ จะเป็นการนำมาทำเป็นสายคล้องสำหรับสะพายหรือจับถือ เทคนิควิธีการถักเชือกกล้วยในรูปแบบต่าง ๆ เช่น การเปียเชือก การพันเชือก เป็นต้น ดังภาพต่อไปนี้

ภาพที่ 2 การทดลองวัสดุเชือกกล้วย

1.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากวัสดุเชือกกล้วยและวัสดุดอกหญ้าไม้กวาด การทดลองวัสดุสำหรับวิธีการสร้างลวดลายผ้าบาติกยางกล้วย 2 วัสดุ ดังนี้ 1) วัสดุเชือกกล้วยสามารถเก็บน้ำเทียนได้และในขณะพิมพ์สามารถให้ลวดลายพิมพ์ที่มีความสวยงามตามลักษณะลวดลายของเชือก และใช้ซ้ำได้ 2) วัสดุดอกหญ้าไม้กวาดยัดดินน้ำเทียนแต่ไม่สามารถซึมซับน้ำเทียนได้ ใช้ได้ครั้งเดียว ไม้กวาดก็เกะตัวรวมกัน

ไม่เป็นเส้น ทำให้ครั้งต่อไปจะไม่เห็นเป็นลวดลาย ผลการวิเคราะห์ คือ ดอกหญ้าไม่ว่าจะใช้ได้เพียง ครั้งเดียว ผลการทดลองการพิมพ์และการย้อมดั่งภาพและตารางต่อไปนี้

ภาพที่ 3 การทดลองสร้างลวดลายบาติกจากเชือกกล้วยและดอกหญ้า

ตารางที่ 2 การทดลองย้อมผ้าบาติกจากยางกล้วย

ภาพประกอบ	ขั้นตอน
	1. การเตรียม ตัดโคนกล้วย(อัตราส่วนตามภาชนะที่ใช้) พอมิพื้นที่ให้น้ำเดือด นำมาล้างให้สะอาด แล้วสับเป็นชิ้นพอประมาณ
	2. การต้ม ต้มน้ำในภาชนะใช้ไฟกลาง รอจนน้ำเดือด ใส่โคนกล้วยที่สับเป็นชิ้นลงไป รอจนน้ำเดือดอีกครั้ง ใส่เนื้อสียางกล้วยจากการต้มเคี่ยวจนเป็นเนื้อสี (จากการลงพื้นที่กลุ่มบาติกย้อมสียางกล้วย) เคี่ยวจนเนื้อสีละลาย ใส่เกลือและ ส้มแขก (ทุกกระบวนการใช้เวลา 20-30 นาที)
	3. การย้อม กรองน้ำสีด้วยภาชนะแบบหยาบ จากนั้นกรองน้ำสีด้วยผ้าขาวบางเนื้อละเอียดทิ้งไว้ รอจนน้ำสีเย็นนำผ้าที่พิมพ์เทียนบาติก ลงย้อม (ใช้เวลา 20-30 นาที)
	4 การตาก นำผ้าขึ้นตากจนแห้งสนิทแล้วนำกลับไปย้อมแล้วตาก (ให้ทำซ้ำโดยประมาณ 3-4 ครั้ง จนได้สีที่เข้มตามความต้องการ จากนั้นแช่น้ำปูนแดง เพื่อเป็นการทำให้สีติดทน

1.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการจักสานวัสดุจากก้านมะพร้าว วัสดุก้านมะพร้าวมีความยาวตามธรรมชาติตามความยาวของใบมะพร้าว จึงทำให้การขึ้นรูปเป็นผลิตภัณฑ์ได้รูปแบบด้านความกว้างและความสูงตามความยาวของใบมะพร้าว หากนำไปออกแบบเครื่องตกแต่งแฟชั่น จึงเหมาะสำหรับการนำไปผสมผสานหรือใช้เป็นอุปกรณ์เสริมในการออกแบบเครื่องตกแต่งแฟชั่นในรูปแบบอื่น ๆ โดยการผสมผสานร่วมกับวัสดุอื่นเป็นการเพิ่มมูลค่าให้กับเครื่องจักสานจากวัสดุก้านมะพร้าว ดังภาพต่อไปนี้

ภาพที่ 4 การทดลองจักสานวัสดุกำมะพร้าว

2. ออกแบบเครื่องตกแต่งแฟชั่นจากวัสดุธรรมชาติในท้องถิ่น จำนวน 3 รูปแบบ

Harriet Posner (2011) กล่าวว่า นักออกแบบหรือแบรนด์แฟชั่น มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวที่ชัดเจน และโดดเด่นจนสามารถระบุตัวตนของนักออกแบบหรือแบรนด์แฟชั่นนั้น ๆ ได้อย่างง่ายดาย อัตลักษณ์ของเครื่องตกแต่งแฟชั่นในชุมชนที่เห็นได้ชัดเจน คือ วัสดุจากธรรมชาติที่นำมาผ่านกระบวนการผลิตด้วยวิธีของปราชญ์ชุมชนจนเป็นอัตลักษณ์ที่ได้รับการยอมรับ Fashionary (2020) กล่าวว่า ประเภทของเครื่องตกแต่งแฟชั่นที่เป็นองค์ประกอบสำคัญของการใช้นั้น คือ กระเป๋าเพื่อวัตถุประสงค์ของการใส่สิ่งของเครื่องใช้ที่จำเป็นสำหรับการใช้ชีวิตประจำวันที่มีหลากหลายรูปแบบที่แตกต่างกันในด้านวัสดุ เช่น ผ้า หนัง หรือวัสดุจากธรรมชาติ เป็นต้น ซึ่งมีความคงทนและดูแลรักษาง่ายไม่จำเป็นต้องซักบ่อยหรือเช็ดทำความสะอาดเป็นประจำ

2.1 การออกแบบกระเป๋าจากเชือกกล้วย ต้องคำนึงถึงความสามารถของผู้ผลิตและความต้องการของผู้บริโภคในตลาดที่เห็นความสำคัญของวัสดุธรรมชาติได้นำแนวโน้มแฟชั่นจากบริษัทพยากรณ์แนวโน้มผู้จัดหาการค้าการออกแบบผู้บริโภคและผลิตภัณฑ์ให้แบรนด์ต่าง ๆ WGSN บทความที่ตีพิมพ์ในระดับ (Elevated Craft) กล่าวว่า สุนทรียศาสตร์อันประณีตบรรจงที่ยังให้ความสำคัญกับผลิตภัณฑ์งานฝีมือในยุคดิจิทัล สุนทรียศาสตร์ที่มีความต้องการสินค้าที่ผลิตด้วย (Handcrafted) เพิ่มขึ้น การนำมาออกแบบที่ผสมผสานรูปแบบกระเป๋าผ้าและกระเป๋าสายสะพายไหล่ (Tote Bag, Shopper Bag) ที่มีความนิยมตลอดกาล ปากกระเป๋าเปิดกว้างมีหู 2 ข้างบรรจุของได้จำนวนมากตามภาพแบบร่างที่สอดคล้องกับ John Hopkins (2010) กล่าวว่า แนวทางการออกแบบและการร่างแบบรายละเอียดที่เกี่ยวข้องแสดงความเข้าใจอย่างถ่องแท้สามารถนำไปใช้ในกระบวนการผลิตต่อไป ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 3 แนวทางและแบบร่างการออกแบบกระเป๋าจากเชือกกล้วย

แนวทางการออกแบบ	การร่างแบบและกำหนดขนาดหุ่นกระเป๋า

กระบวนการผลิตโดยต้องกำหนดหุ่นด้วยการตัดโฟมตามขนาดที่กำหนดไว้ในแบบร่าง แล้วปิดทับด้วยเทปโดยรอบ เพื่อกระบวนการทำต้นแบบกระเป่าที่ป้องกันการหลุดกระจายตัวของเม็ดโฟมสามารถใช้ได้นาน กำหนดตำแหน่งของปากกระเป่าและช่องสำหรับใส่สายกระเป่า นำเชือกเปียและเชือกฟั่นที่ได้ถักไว้เสร็จแล้วมาสานเป็นเส้นยืนโดยยึดด้วยเข็มหมุดโดยรอบหุ่น จากนั้นขึ้นฐานด้วยเชือกกล้วยวิธีการสานลายขัด เพื่อยึดฐานให้แน่นและแข็งแรง นำเชือกเปียและเชือกฟั่นที่เตรียมไว้ ขัดสลับจนครบถึงตำแหน่งที่กำหนดไว้ ปากกระเป๋าด้านบนใช้เชือกกล้วยสานลายขัดอีกครั้งเพื่อเพิ่มความหนาและคงทนแข็งแรง ดังภาพต่อไปนี้

ภาพที่ 5 การผลิตต้นแบบกระเป่าจากเชือกกล้วย

2.2 การออกแบบลวดลายและกระเป่าจากผ้าบาติกยางกล้วย การขึ้นต้นแบบแม่พิมพ์บาติกจากเชือกกล้วย ด้วยแนวความคิดจากภูมิปัญญาและการวิเคราะห์ด้วยแนวโน้มแฟชั่น WGSN บทความ การใช้วิธีการแทนที่ด้วยสิ่งใหม่ (Substitute) กล่าวว่า การคิดสร้างสรรค์หรือสร้างนวัตกรรมให้กับผลิตภัณฑ์เป็นสิ่งสำคัญที่นักออกแบบควรคำนึงถึง อรรถ วานิชกร (2559) กล่าวว่า การแทนที่องค์ประกอบหรือรูปแบบเดิมได้ เช่น แทนที่ด้วยวัสดุ ขั้นตอน แหล่งผลิต วิธีการ เวลา อารมณ์ ความรู้สึก เป็นต้น จากทฤษฎีสู่การออกแบบนำผลมาวิเคราะห์ข้อมูลมาพัฒนา ออกแบบ ร่างแบบ ขึ้นต้นแบบลวดลายแม่พิมพ์บาติกจากเชือกกล้วย การให้อิสระกับวัสดุเชือกกล้วยและจัดวางให้สามารถนำไปต่อยอดลวดลายได้เป็นผืนผ้า อีกทั้งยังนำข้อมูลการสนับสนุนการออกแบบจากแนวโน้มแฟชั่น WGSN บทความ พื้นผิวของธรรมชาติ Nature's Texture กล่าวว่า ใช้สีสันโทนธรรมชาติทั้งหมดด้วยสีที่ลดและไล่ระดับเลือกใช้เป็นแนวทางในการออกแบบลวดลายบาติก ผลการวิเคราะห์ข้อมูลกระบวนการขึ้นแบบแม่พิมพ์บาติกสู่ลวดลายผ้าบาติก ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4 แนวทางและแบบร่างการออกแบบลวดลายแม่พิมพ์บาติกจากเชือกกล้วย

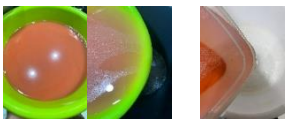
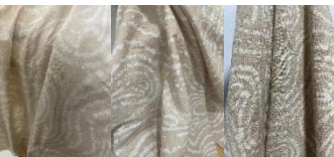
แนวทางการออกแบบลวดลายบาติก	แบบร่างแม่พิมพ์บาติกจากเชือกกล้วย

จากกระบวนการวิเคราะห์แนวทางการออกแบบตามแนวโน้มแฟชั่นให้เหมาะสมและสอดคล้องกับความต้องการของกลุ่มและผู้บริโภค เข้าสู่กระบวนการพัฒนาและสร้างสรรค์ การจัดวาง องค์ประกอบของลวดลายบนผืนผ้าบาติก เพื่อพัฒนาต่อยอดสู่แม่พิมพ์บาติก สร้างลวดลายแม่แบบพัฒนาสู่การสร้างลายที่ต่อยอดไม่รู้จักจบ แล้วเข้าสู่กระบวนการทดลองการพิมพ์เทียนด้วยแม่พิมพ์เชือกกล้วยบนผืนผ้าชนิดต่าง ๆ ที่ทางกลุ่มวิสาหกิจชุมชนได้ใช้ในการผลิตผ้าบาติกเพื่อการจัดจำหน่าย โดยมีชนิดผ้าต่าง ๆ ดังนี้ ผ้าฝ้าย ผ้าป่าน ผ้าไหม และผ้าใยกล้วย เป็นต้น

ตารางที่ 5 แม่พิมพ์บาติกจากเชือกกล้วย

แม่พิมพ์บาติกเชือกกล้วย	การถ่ายทอดและทดลองการใช้แม่พิมพ์บาติกจากเชือกกล้วย
การขึ้นลายแม่พิมพ์ใช้วัสดุเชือกกล้วยและไม้โดยจะมีการเพิ่มฐานไม้ขึ้นมา	การซึมซับ : ซึบน้ำเทียนได้ดีในผ้าเนื้อบาง ลวดลาย : มีการต่อเติมฐานไม้ขึ้นมาทำให้เกิดความคล่องตัวและความรวดเร็วขึ้นในขณะพิมพ์ผ้าคุณภาพการพิมพ์ที่มีลวดลายคมชัดและเวลาในการพิมพ์

ตารางที่ 6 การย้อมผ้าบาติกจากยางกล้วย

ภาพประกอบ	ขั้นตอน
	- ทำความสะอาดผ้าโดยการต้มน้ำในภาชนะใช้ไฟระดับกลาง ใส่ผงซักฟอกแล้วใส่ผ้าลงไป ชโลมผ้าขึ้นลง ใช้เวลาประมาณ 20 นาที จากนั้นซัก ล้างให้สะอาด ตากให้แห้งหรือพอบวม
	- ละลายปูนแดงในน้ำสะอาดทิ้งไว้ให้ตกตะกอนใช้เวลา โดยประมาณ 1 คืนแล้วนำเฉพาะในส่วนที่เป็นน้ำปูนใสมาใช้
	- ต้มน้ำในภาชนะใช้ไฟระดับกลาง รอน้ำเดือด ใส่โคนกล้วยสับเป็นชิ้นลงไป รอน้ำเดือดอีกครั้ง (ใส่เนื้อสียางกล้วยจากการต้มเคี่ยวจนเป็นเนื้อสีจากกลุ่มวิสาหกิจชุมชน) เคี่ยวจนน้ำเปลี่ยนสี ใส่เกลือและส้มแขก (ทุกกระบวนการใช้เวลา 20-30 นาที)
	- กรองน้ำสีด้วยภาชนะแบบหยาบ จากนั้นกรองน้ำสีด้วยผ้าขาวบางเนื้อละเอียด ทิ้งไว้รอน้ำสีเย็น
	- นำผ้าที่พิมพ์เทียนบาติกลงย้อม ชโลมขึ้นลงเพื่อลดความต่างของการติดสีบนเนื้อผ้า (ใช้เวลา 20-30 นาที)
	- จากนั้นแช่น้ำปูนใสเพื่อเป็นการทำให้สีติดทน (จะแช่น้ำปูนใสระหว่างการย้อมหรือจะแช่ตอนย้อมเสร็จในครั้งสุดท้าย) ชโลมขึ้นลงเพื่อลดความต่างของการติดสีบนเนื้อผ้า
	- นำผ้าขึ้นตากจนแห้งสนิทแล้วนำกลับไปย้อมและตากอีกหลายครั้งหรือให้ทำซ้ำโดยประมาณ 3-4 รอบ จนได้สีที่เข้มตามความต้องการ
	- ผ้าที่ย้อมเสร็จจะมีความสวยงามเป็นธรรมชาติผ้าเนื้อบางจะให้สีบางเบา ผ้าเนื้อหนาจะให้สีเข้มขึ้นตามลำดับ พื้นผิวมันวาวบนผืนผ้าก็มีผลต่อแสงสะท้อนบนพื้นผิวที่เกิดขึ้น

การออกแบบสร้างสรรค์ผลิตภัณฑ์เครื่องตกแต่งแฟชั่นในรูปแบบ กระเป๋าทรงถัง (Bucket Bag) ลักษณะมีหมุดเปิดปิดอยู่ด้านในตรงปากกระเป๋า ส่วนมากทำจากแม่เหล็ก กันกระเป๋าส่งออกเป็นโครงแข็ง ผู้วิจัยได้นำวัสดุจากก้านมะพร้าวมาแทนที่ฐานกระเป๋าเพื่อเพิ่มความแข็งแรง และสามารถวางรองรับสิ่งของด้านในได้ดี อาจมีหูหิ้ว ที่จับหรือที่ถือ 1 เส้น ตามกระบวนการออกแบบ ดังภาพต่อไปนี้

ตารางที่ 7 แนวทางและแบบร่างการออกแบบกระเป๋าจากผ้าบาติกสียางกล้วย

แนวทางการออกแบบกระเป๋า	แบบร่างกระเป๋าผ้าบาติกยางกล้วย

การผลิตต้นแบบกระเป๋าจากผ้าบาติกยางกล้วยและก้านมะพร้าว ขนาดกระเป๋าด้านบนตามฐาน กระเป๋าจากก้านมะพร้าว ซึ่งมีหลายขนาดตามกลุ่มผู้ผลิตงานจักสานจากก้านมะพร้าว จากภาพตัวอย่าง ใช้เส้นผ่าศูนย์กลาง ประมาณ 8 นิ้ว (ทั้งนี้จะมีขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางประมาณ 6-10 นิ้ว แล้วแต่ความยาวของ ก้านมะพร้าวซึ่งจะมีผลต่อขนาดของกระเป๋า) วาดแบบตัดลงบนกระดาษแล้วตัดผ้าตามขนาดที่กำหนด จากนั้นผ้าอีกส่วนหนึ่งนำมากำหนดฐานกระเป๋าให้ได้ขนาดความโค้งตามขนาดของก้นกระเป๋า ใช้ 6 ชั้น ผ้ามัดให้แน่นตรงข้าง จากนั้นต่อเป็นฐานกระเป๋า แล้วนำมาต่อเป็นทรงขึ้นรูปกระเป๋า เจาะตาไก่เพื่อ คล้องสายหนังสำหรับการใช้งาน

ภาพที่ 6 การผลิตต้นแบบกระเป๋าจากผ้าบาติกยางกล้วย

2.3 การออกแบบกระเป๋าจากก้านดอกหญ้า การวิเคราะห์วัสดุก้านดอกหญ้าไม้กวาดเนื่องจาก เป็นเส้นตรงแข็ง และมีน้ำหนักเบา ค้นพบว่า สามารถนำมาใช้เป็นเส้นแนวตั้งแล้วใช้วัสดุอื่นมาขัดสาน เพื่อ เป็นวิธีการทางเลือกใหม่ให้กับกลุ่มผู้ผลิตและเกิดเป็นผลิตภัณฑ์ใหม่ให้กับผู้บริโภคเนื่องจากก้านไม้กวาด มีน้ำหนักเบา สามารถใช้งานได้สะดวก นำมาออกแบบรวมกับแนวโน้มแพชั่น เนื่องจากในปัจจุบันผู้บริโภค มีความตระหนักในเรื่องความยั่งยืนของสิ่งแวดล้อม จึงนำไปสู่การใช้วัสดุจากธรรมชาติ เช่น ไม้ประดับ เส้นใย ธรรมชาติ จนสามารถนำมาสร้างเป็นผลิตภัณฑ์สำหรับใช้งานได้เป็นอย่างดี ซึ่งมีความสำคัญมากเช่นกัน ดังจะเห็นได้จากการเคลื่อนไหวของกระแสผลงานศิลปะและหัตถกรรมที่เป็นแรงบันดาลใจให้กับ นักออกแบบมากมายนำมาสร้างสรรค์ผลงานเพื่อรองรับความต้องการของกลุ่มผู้บริโภค นำมาออกแบบ กระเป๋าทรงกระบอกสูบ (Cylinder Bag) มักมีขนาดเหมาะสมพอดีกับขนาดของมือ สำหรับโอกาสชั่วคราว สอดคล้องกับวัสดุก้านดอกหญ้าไม้กวาดที่เป็นวัสดุที่มีน้ำหนักเบา เพราะบาง ผสมผสานกับรูปแบบของ กระเป๋ารูปทรงถังหรือตระกร้า (Bucket Bag) ฐานกระเป๋าออกแบบเป็นโครงแข็งเพื่อให้ตั้งตรง มีหูหิ้วหรือ ที่จับหรือที่ถือ 1 เส้น จากการทดลองวัสดุกับรูปทรงตะกร้าหรือกระเป๋าร่วมกับการวิเคราะห์แนวโน้ม แพชั่น ได้ผลการออกแบบตามตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 8 แนวทางและแบบร่างการออกแบบกระเป๋าจากก้านดอกหญ้า

แนวทางการออกแบบ	แบบร่างกระเป๋าจากก้านดอกหญ้า

การผลิตต้นแบบตะกร้าจากก้านดอกหญ้า ต้องคำนึงถึงวัสดุก้านไม้กวาดเป็นหลักเพื่อผลิตภัณฑ์ในรูปแบบใหม่ กำหนดฐานด้วยวัสดุจากหวายเส้นผ่าศูนย์กลาง 8 นิ้ว กำหนดก้านไม้กวาดเป็นเส้นตรง วัดก้านดอกหญ้าไม้กวาดตามขนาดความสูงที่กำหนดและวัดจำนวนเส้นที่จะใช้ โดยรอบฐานจากหวาย เว้นระยะห่างระหว่างเส้นก้านไม้กวาด ประมาณ 1/2 นิ้ว ยึดฐานของตะกร้าด้วยการนำก้านดอกหญ้าตำแหน่งของฐานตะกร้าไปแช่น้ำพอนิ่มแล้วทุบให้แบน แล้วจึงสอดเข้าไปในช่องของหวายที่ทำตำแหน่งไว้ ยึดด้วยการผูกด้วยเชือกบาง จากนั้นกำหนดตัวยึดระหว่างสานด้วยกระดาษหลังภาพเส้นผ่าศูนย์กลาง 8 นิ้ว เว้นระยะห่างประมาณ 1/2 นิ้ว (เป็นตำแหน่งเดียวกันกับก้านไม้กวาดแนวตั้ง) เจาะขอบที่ทำตำแหน่งไว้ จากนั้นนำมายึดกับก้านไม้กวาดรอบด้าน นำเชือกกล้วยธรรมชาติมาขั้ดรอบวง ทั้งด้านนอกและด้านในเพื่อยึดเส้นก้านไม้กวาด แล้วขยับกระดาษหลังภาพขึ้นสานเช่นเดียวกันโดยรอบจนถึงขอบตะกร้า ตามภาพดังต่อไปนี้

ภาพที่ 7 การผลิตต้นแบบตะกร้าจากก้านดอกหญ้าและวัสดุเชือกกล้วย

สรุปและอภิปรายผล

เครื่องตกแต่งแพชชั่นจากวัสดุธรรมชาติในท้องถิ่น จำนวน 3 รูปแบบ

ผลการวิจัยผลิตภัณฑ์กระเป๋าจากวัสดุเชือกกล้วย การผสมผสานรูปทรงและรูปแบบกระเป๋าผ้า (Shopper Bag) และ (Tote Bag) ลักษณะการใช้งานกระเป๋าเปิดด้านบนและสายสะพายไหล่ มีขนาดใหญ่สามารถบรรจุของได้จำนวนมาก หุ่นกระเป๋ารูปทรงสูงครึ่งวงกลม สามารถใส่ของได้จำนวนมาก วัสดุเชือกกล้วยสีธรรมชาติ ใช้เชือกกล้วย 4 แบบ ได้แก่ 1) เชือกกล้วยธรรมชาติ 2) เชือกกล้วยพั่นเกลียว 3) เชือกกล้วยเปียสาม และ 4) เชือกกล้วยเปียแปด สานลายขัดธรรมดา เหมาะสำหรับใส่สิ่งของ จับถือหรือแขวนไว้ตกแต่งที่อยู่อาศัย วัสดุเชือกกล้วยมีน้ำหนักเบา แข็งแรง และมีความทนทาน

ภาพที่ 8 ผลิตภัณฑ์กระเป๋าจากเชือกกล้วย

ผลการวิจัยผลิตภัณฑ์กระเป๋าวัสดุผ้าบาติกยางกล้วย รูปทรงกระเป๋าทรงถังหรือตระกร้า (Bucket Bag) ใช้ผ้าบาติก ฐานกระเป๋าใช้วัสดุจากก้านมะพร้าว เป็นโครงแข็งเพื่อให้กระเป๋าดั้งตรง เพื่อการใช้งาน วิธีการ พิมพ์ลายบาติกจากแม่พิมพ์บาติกเชือกกล้วยและย้อมด้วยสียางกล้วย เหมาะสำหรับการใช้งานในทุกโอกาสไม่ว่าจะเป็นการทำงาน การร่วมงานเลี้ยงสังสรรค์ที่ไม่เป็นทางการ โอกาสในวันหยุดสำหรับโอกาสสบาย ๆ วันพักผ่อน หรือการใช้สำหรับใส่สิ่งของจำเป็น เนื่องจากวัสดุผ้าบาติกยางกล้วยมีสวยงาม อีกทั้งดูอ่อนคลาและมีความคุ้มค่าในแบบธรรมชาติ และมีโครงฐานจากก้านมะพร้าวที่มีความแข็งแรงทนทาน

ภาพที่ 9 ผลิตภัณฑ์กระเป๋าจากผ้าบาติกยางกล้วย

ผลการวิจัยได้ผลิตภัณฑ์ตะกร้าจากก้านดอกหญ้ารูปทรงกระบอกสูบ (Cylinder Bag) โดยทั่วไปมักเป็นขนาดเหมาะสมพอดีกับขนาดของมือ ซึ่งเหมาะสมกับวัสดุก้านดอกหญ้าไม่ว่ากวดที่มีน้ำหนักเบาและเปราะบางซึ่งสามารถใช้ได้ชั่วคราวเฉพาะโอกาสสำคัญ ผสมผสานกับรูปแบบของกระเป๋าทรงถังหรือตระกร้า (Bucket Bag) ฐานกระเป๋าดังกล่าวเป็นโครงแข็ง วัสดุใช้ก้านดอกหญ้าเป็นหลัก เชือกกล้วยเป็นตัวช่วยในการสาน และหวายเป็นฐานรองเพื่อความแข็งแรง วิธีการใช้ก้านดอกหญ้าเป็นตัวยืน และการจักสานลายขัดธรรมดาด้วยเชือกกล้วย เหมาะสำหรับการใช้งาน สำหรับโอกาสสบาย ๆ การใช้งานชั่วคราว เช่น ใช้ในการใส่สิ่งของในช่วงเวลาพักผ่อน สบาย ๆ หรือการใช้สำหรับใส่สิ่งของต่าง ๆ ที่มีน้ำหนักเบา การตกแต่งที่อยู่อาศัย เนื่องจากวัสดุก้านดอกหญ้ามีความแข็งแรงน้อย เปราะบาง แต่ให้คุณค่าความสวยงามและมีเรื่องราว อีกทั้งดูสบาย ๆ ในแบบธรรมชาติ มีคุณสมบัติเบาใช้งานได้ง่าย

ภาพที่ 10 ผลิตภัณฑ์ตะกร้าจากก้านดอกหญ้า

ข้อเสนอแนะ

การผลิตเครื่องตกแต่งแฟชั่นจากวัสดุธรรมชาติในท้องถิ่น นอกจากการคำนึงถึงความสำคัญของการเห็นคุณค่าสิ่งแวดล้อม การรักษาไว้ซึ่งภูมิปัญญาท้องถิ่นแล้วนั้น การออกแบบผลิตภัณฑ์นอกจากการคำนึงถึงความสวยงาม ประโยชน์ใช้สอย ความนิยม แนวโน้มแฟชั่นแล้วนั้น ยังต้องคำนึงถึงข้อจำกัดในเรื่องความคงทนและระยะเวลาการใช้งาน จึงจำเป็นต้องมีการออกแบบที่สามารถทำให้วัสดุจากธรรมชาติใช้ได้มีคุณภาพและยาวนานมากยิ่งขึ้นเพิ่มเติมจากการออกแบบและการเลือกใช้วัสดุหรือวิธีการจักสาน

เอกสารอ้างอิง

- ชนัญชิตา ยุคศิริรัตน์. (2559). แนวคิดในการออกแบบผลิตภัณฑ์หัตถกรรม (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.
- ปานฉัตต์ อินทร์คง. (2559). การออกแบบผลิตภัณฑ์วัฒนธรรม แนวคิด รูปแบบ และการวิเคราะห์ (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ: อันลิมิต พรินติ้ง จำกัด.
- ณัฐพงษ์ คงประเสริฐ. (2558). การออกแบบผลิตภัณฑ์เพื่อให้ออกแบบสนองกับความต้องการของลูกค้า. วารสารวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 10(1), 56.
- รัชฎาพร แนวแห่งธรรม. (2560). แนวทางการพัฒนาผลิตภัณฑ์ภูมิปัญญาท้องถิ่นเพื่อส่งเสริมเศรษฐกิจสร้างสรรค์ในจังหวัดนครปฐม. มนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ และศิลปะ, 10(1), 999.
- อรรถพันธ์ พงษ์เลาพันธ์. (2563). การคาดการณ์แนวโน้มแฟชั่นและการออกแบบแฟชั่นในศตวรรษที่ 21. ศิลปกรรมสาร, 13(1), 134.
- อรัญ วาณิชกร. (2559). การออกแบบผลิตภัณฑ์ท้องถิ่น (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Fashionary. (2020). Fashionpedia. China: Fashionary International Ltd.
- Harriet Posner. (2011). Marketing Fashion. China: Laurence King Publishing Ltd.
- <https://www.wgsn.com/auth/login?lang=en&r=%2Ffashion>
- John Hopkins. (2010). Fashion Drawing. Singapore: AVA Book Production Pte.Ltd.

บุคลากร

- บุญธรรม มะโนเพชร (2564 , 20 มกราคม). ประชาสัมพันธ์ด้านการย้อมสีธรรมชาติจากยางกล้วย (การสัมภาษณ์).
- หย่ารอด๊ะ หวังเบญจมาศ. (2564 , 20 กุมภาพันธ์). ประชาสัมพันธ์ด้านการจักสานดอกหญ้าไม้กวาด (การสัมภาษณ์).
- รัตนา ยางทอง. (2564 , 20 มีนาคม). ประชาสัมพันธ์ด้านการจักสานเชือกกล้วย (การสัมภาษณ์).